

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι

Δρ.

8

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

Φρ. Δρ.

10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου

Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου. Ὁρεῖται συ-
νεπῶς οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ
ἀποστείλῃσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευ-
θύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου
πρὸς τὸν συντάκτην κ. ΓΕΩΡ. Κ. ΓΑΓΑΡΗΝ.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρω-
τικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δέκα τοιῶν ἐτῶν συνηγορεῖ
ὕπερ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν
ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν. Ἐπὶ δὲ τῶν
ἐλληνικῶν πραγμάτων ἐκφέρει τὰς κρίσεις αὐτῆς
μὴ ἐπηρρεαζομένη ἀπὸ προσωπικὰς ἢ κομματικὰς
συμπαθείας, ἀλλ' ἀποδίδουσα μόνον εἰς τὸ ἐθνικὸν
συμφέρον καὶ τὰ ἐν γένει ὠφέλιμα ὑπὲρ τῆς κοινῆς
πατρίδος.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡ κατάστασις μετὰ τὴν ληστείαν τῆς Σμίνιτσας.
—Τίνες οἱ αἰτίαι.—Φόνος Ζουλιатиνοῦ.—Τὰ ἀπο-
τελέσματα.—Ἐρευναὶς τεκέδες Ἀργυροκάστρου.—
Ἀπόκρεω ἐν Ἰωάννοις.—Ἄλλοτε καὶ καὶ νῦν,—
Ὁ καιρὸς.

Μετὰ τὴν ληστείαν, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀναγν. Φίλη εἰς Σμίνιτσαν
καὶ διὰ τὴν ὁποίαν συνελήφθησαν μερικοί, ἀλλ'
οὐδεμία δικαστικὴ ἐνέργεια ἐγένετο ἤδη, ἔχο-
μεν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἄλλα τραγικὰ γεγονότα,
τὰ ὁποία ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἀσφάλεια εἰς τὰ
μέρη ταῦτα εἶνε εἰς χεῖρας τῶν Μπέηδων καὶ
Ἀγάδων καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι θέλουσιν ἡ δημοσία
ἀσφάλεια εἶνε ἐξησφαλισμένη, διότι ἡ Χωροφυ-
λακὴ καὶ λόγῳ πειστικότητος καὶ ἀριθμοῦ εἶνε ἀνε-
παρκεστάτη.

Πρὸ ἐβδομάδων παληκάργῃα τινὰ ἀγᾶ τινος
ἀπεπειράθησαν κλοπὴν κατὰ τινος φανοποιῶ
ἐν καιρῷ νυκτός. Οἱ κλέπτει ἐννοήθησαν, ὁ νοι-
κοκύρης ἀντέστη καὶ ἐφόνευσε τὸν ἕνα τούτων.
Τὴν ἐπομένῃ συνελήφθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς
φυλακάς, ὅπου κρατεῖται. Οἱ δὲ συγγενεῖς καὶ
προστάται ἀπειλοῦσιν ἐκδίκησιν καὶ κατὰ τοῦ
ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τῶν συγγενῶν του κατὰ τὸ
ἐπάρατον ἔθιμον τῶν Ἀλβανῶν ἀνὰ πάρουν τὸ
αἷμά των.» Τὸ ἐπάρατον τοῦτο ἔθιμον πολλῶν
κακῶν ἐγένετο πρόξενος καὶ θέλει γίνεσθαι συν-
εχῶς. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου παρὰ τῷ χωρίῳ
Συνίτσα ἐφρονεῖται ὁ γνωστὸς εἰς τὴν Ἐπαρχίαν
Δελβίνου Ἀθαν. Τσαμπίρης διὰ τὴν ἀνδρείαν
του. Ὁ φόνος του συνέβη ὡς ἐξῆς. Πρὸ μηνῶν
ἐφρονεῖται Ὁθωμανὸς τις ἀπὸ Ζιουλάτι πλησίον
τοῦ χωρίου Συνίτσα καὶ ὁ φόνος οὗτος ἀπεδόθη
εἰς αὐτὸν καὶ τινὰ ἄλλον κρατούμενον ἐν ταῖς
φυλακαῖς Δελβίνου. Ἀπὸ τοῦ δικαστήριον ὅμως
ὁ Τσαμπίρης ἠθώωθη, οἱ συγγενεῖς ὅμως τοῦ
φονευθέντος δὲν συμφώνουν μετὰ τὴν γνώμην τοῦ
δικαστηρίου καὶ ὤμωσαν ἐκδίκησιν, τὴν ὁποίαν
ἐπέτυχον εὐρόντες ἄοπλον τὸν Τσαμπίρην ἐπα-
νερχόμενον εἰς τὸ χωρίον του ἀπὸ Δελβίνου.
Ὁ Τσαμπίρης ὡς λέγεται, εἶχε φονεύσει τὸν
Ζιουλιατινὸν ἐκεῖνον Λιάπην διὰ λόγους οἰκο-
γενειακῆς τιμῆς.

Ἐξ Ἀργυροκάστρου πληροφοροῦμαι ὅτι κα-
τόπιν διαταγῆς τοῦ Βαλῆ Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος
ἐξαπέστειλεν ἐπίτηδες καὶ ἀξιωματικὸν ἐξ
Ἰωαννίνων ἐνηργήθη ὅλως αἰφνιδίως καὶ ἀπ'
εὐθείας ὑπὸ τοῦ Μουτεσαρίφη ἐρευνα εἰς τοὺς
δύο τεκέδες (Μονὰς τῶν Μπεκτασίδων). Καὶ
εἰς τὸν ἕνα τούτων ἐσφράγισαν δύο δωμάτια εἰς
τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι εὗρον ἐπιλήψιμα πράγ-
ματα, εἰς τὸν ἄλλον τὸν τοῦ γνωστοῦ Μπα-
μπᾶ—Ἀλῆ, ἐπειδὴ οὗτος ἀντέστη εἰς οὐδὲν

προέβησαν. ἐπίσης ὁμοίαν ἐρευναν ἐνήργησαν
καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ δημαρχικοῦ ἱατροῦ,
ἀλλ' ἄγνωστον ἂν εὗρον τίποτε ἐπιλήψιμον καὶ
ἐκεῖ. Λόγῳ ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐγένοντο αἱ ἐ-
ρευναι αὗται φέρονται πολλοί. Κατ' ἄλλους
διότι ἐγεννήθησαν ὑπόνοιαι ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι
ἐργάζονται ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τινὰ πολιτικὸν
σκοπὸν, κατ' ἄλλους κυρίως ὁ σκοπὸς εἶνε ἵνα
τεθῇ χεὶρ ἐπὶ τῆς παρουσίας τῶν τεκέδων
τούτων.

Αἱ ἐφετεινὰ ἀπόκρεω διήλθον μετὰ τὴν συνήθη
ἐπιτετηδευμένην, οὕτως εἰπεῖν, εὐθυμίαν τῶν
διὰ πλείστους λόγους ἀθύμων κατοίκων τῆς
πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Εὐάριθμοι προ-
σωπιδόφοροι μετὰ ἀκόμψους καὶ ἀκαλαισθήτους
περιβολὰς περιήρχοντο τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς
πόλεως. Τῆς τελευταίας ἰδίως Κυριακῆς ἡ συγ-
κέντρωσις ἐν τῇ πλατείᾳ Ἀρχιμανδρείου, ἔνεκα
τοῦ ἐκτάκτως ἐαρινοῦ καιροῦ, ἦτο πολυπληθε-
στάτη καὶ τὰ πολύχρωμα κομφοῖτι ἐ-
στρωσαν ἀφειδῶς τὴν κοινοτρόπην πλατείαν.
Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐπαίνεισε διάφορα
ἐκλεκτὰ τεμάχια εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀσιατικῆς
μελωδίας, πρὸς τέρψιν τοῦ παγαινοερχομένου
κοσμοῦ. Καθ' ὅλην δὲ σχεδὸν τὴν νύκτα ἀ-
ραιοὶ ὄμιλοι ἐν κιθάραις παραχόρδοις καὶ βρα-
χναῖς φωναῖς ἐψάλλον τὸν ἐπικήδειον τοῦ Καρ-
ναβάλλου. Ὁ ἀναπολὼν εἰς τὴν μνήμην του
παρελθούσας ἐποχάς, καθ' ἃς ἀληθῆς καὶ ἄδο-
λος εὐθυμία ἐπεχέετο εἰς τὰ φαιδρὰ πρόσωπα
τῶν ἀτυχῶν Ἡπειρωτῶν, ἀφίνει νὰ ἐκχύγῃ τοῦ
στήθους του ἀκούσιος στεναγμὸς διὰ τὰς σημε-
ρινὰς ἀντιθέτους περιστάσεις. Περιερχόμενος τότε
ὁ περιεργὸς διαβάτης τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν
διαφόρων καταστημάτων καὶ ἐργαστηρίων τῆς
ταλαίνης πρωτευούσης τῆς Ἡπείρου ἡγάλλετο
ἐπὶ τῇ ἀνυποκρίτῳ εὐθυμίᾳ τῶν φιλοπόνων
ἀστῶν καὶ ἐπαγγεληματιῶν. Ἡ κοινὴς παρ'
ἡμῖν καλουμένη «Τσικνοπέφτη» εἶδιδε τὸ σύν-
θημα τῶν διασκεδάσεων διὰ τῆς δαπάνης τοῦ
μίστορα προσφερομένης τοῖς μαθητευομένοις
πανδαισίας. Σήμερον ὅμως, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν
ἀπὸ δεκαετηρίδος καὶ πλέον, τοιαῦτα πολυτέ-
λειαι κατήντησαν ἄγνωστοι δυστυχῶς, διότι τὸ
πενιχρὸν βαλάντιον τῶν διαφόρων βιοπαλαι-
στῶν μολίς καὶ μετὰ βίας ἐξαρκεῖ εἰς τὰς ἀ-
νάγκας τοῦ οἴκου. Μὴ δὲ τις νομίσει ὅτι ἡ παρὰ
τῇ ἐργατικῇ τάξει καθ' ἑκάστον ἔτος αὐξανό-
μένη πενία ἄφησε τοὺς εἰς τοὺς δακτύλους τῆς
μῖας καὶ μόνης ἰσως χειρὸς ἀριθμουμενούς εὐπο-
ροῦντας νὰ κάμωσι τι διαφορετικώτερον. Οὗτοι
συλλέγοντες, ὡς φιλόπονοι μέλισσαι, τὸ περισ-
σεῦον μέλι ἀπὸ τὰς κυψέλας τῶν ἄλλων, φρον-
τίδα μόνον ἔχουσι πῶς νὰ ἐξοικονομῶσι μετὰ τοὺς
κοινούς τῶν βρωτῶν καὶ ἀπολέσῃσι τὸ δυσἀπό-
κτητον ἐρυθροκίτρινον μέταλλον, δι' οὗ καὶ
μόνον προσπαθοῦσι νὰ ἐπιδεικνύωσι καὶ ἐπιβάλλ-
λῃσι τὸ προβάλλον τῆς γαστέρος καὶ ἐρυθρο-
κόρυφον τῶν παρειῶν ἢ τὸ ὕψηλόν τοῦ ἀγά-
στήματος. Ἄλλοι δὲ, ὡς μόνον ἰσως ἐφρόδιον
ἔχοντες παλαιὰς οἰκογενειακὰς προνομίας, παν-
τοίσις τρόποις καὶ τερτιπίοις προσπαθοῦσι νὰ
ἐξοικονομήσωσι τοὺς χαλεποὺς τῶν καιρῶν καὶ
συνδιαλαγῶσι πρὸς τοὺς ἀντιπάλλους, ἵνα μὴ
μείνωσι ἐξω τοῦ νυμφῶνος κατὰ τὰς προσεχεῖς
κοινοτικὰς ἐκλογάς· ἄλλως τε τοῦτο ἀπαιτεῖ
καὶ τὸ ἀρχοντικὸν παρελθόν, καὶ ἡ ἀτέγκτος
πανθομολογουμένη ἑλλειψὶς ἀτενεργείας. Ἰδω-

μεν ἂν αἱ ἐξαγγελλόμεναι ὡς ὑποψίαι, τούλα-
χιστον, δικαιώσωσιν ἡμᾶς. Τὸ ἀπευχόμεθα ἐν
τούτοις· τὰ σημεῖα ὅμως τῶν καιρῶν τοῦτο
καταμαρτυροῦσιν . . .

+

Ὁ καιρὸς ἐγίνε μαλακώτερος τὴν τελευταίαν ἐβδο-
μάδα, καὶ κατὰ κουνήθηκε ὁ μικρόκοσμος· κῆπου
εἶδαμε καὶ πρόσωπα χαρούμενα, πρὸ πάντων ἀπὸ
τοὺς ἐτοιμοφαγάδες.

Τὰ καρναβάλια τὰ πύρσασμε κουσὰ στραβά
καὶ χειρότερα ἀπὸ ἄλλες χρονιές ἂν ερωτήσης καὶ διὰ
τὰ μαχμουρλούκια τῆς καθαροδευτέρας ὅλοι τὰ πέ-
ρασαν μετὰ λαχαναρυμὰ καὶ ἐλιές· ἰσως κανένας γελά-
στηκε μετὰ κανένα ἀσταχὸ καὶ μαῦρο χαβιάρι.

Οἱ μασκαράδες εἰς τὰ Μνήματα ἐφέτος ἦσαν οἱ
περισσότεροι μουντσορομένοι καὶ σωκακόπαιδα καιοῦτε
καταλάβαινε κανένας ἂν ἦταν μασκαράδες ἢ μαθη-
ταὶ τοῦ Ἰταλικοῦ σχολείου τοῦ κ. Μιλελίρε· διότι τὰ
κακόμοιρα ἐκεῖνα παῖδια ὅπου συνάζει τὸν χειμῶνα
ὁ σινιὸρ Μιλελίρε—διότι τὸ καλοκαίρι τοῦ φεύγουν—
εἶνε καθημερινῶς γανωμένα καὶ ρακένδυτα ἀπὸ τοὺς
μαστρούς των μέχρι τῶν καλφάδων.

Τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς ἀποκρηῆς τὰ
Μνήματα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ κόσμου περιεργῶν· ἀλλὰ ὁ
περιεργότερος ἀπὸ ὅλους ἦταν ὁ κ. Παδεάνος, ὁ πρό-
ξενος τῆς Ρουμανίας, ὁ ὁποῖος βγήκε καὶ αὐτὸς μετ'
ἕνα δίκανον εἰς τὸν ὅμο φαρμακικῶς καὶ μετὰ τὸν κα-
βάση του, τὸν πελώριον λιάπην μετὰ τὸν πολύπτυχον
μ. π. ο. ὅ. τ. α. Ὁ κόσμος ἐτρίβε τὰ μάτια του καὶ
δὲν καταλάμβανε τί ἐτρέχε.

Φαίνεται, ἐπειδὴ ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς
ἐποχῆς τοῦ κυνηγίου, εἶχε βγῆ ὁ ἐκλαμπρότατος νὰ
τὸ ματώσῃ διὰ τελευταία φορά· λέγουν πῶς εἶνε κυ-
νηγὸς καὶ σκοπευτὴς τάχα· ἀλλ' ἡμεῖς βλέπομεν ὅτι
τοῦ σ. κ. ο. ὅ. ἀποτυχάνει οἰκτρά· τί κρίμα! Ἀλλὰ
τί τοῦ χρειάζονταν νὰ περάσῃ τὸ δειλινὸν ἀπὸ τὴν
πλατείαν;

Ἐφέτος, ἔνεκα τοῦ μεγάλου χειμῶνος, εἶχαμε
καὶ παραπολλὰ κυνήγια· οἱ νησιῶτες καὶ λεβαδιω-
τινοὶ κυνηγοὶ ἐσκότωσαν εἰκοσι πέντε χιλιάδες φαλα-
ρίδες καὶ γέσια καὶ καναβά καὶ γαμπλοὺς, χῶρια ἀπὸ
ὅσα ἐκτόπησαν εἰς τὸν βάλτον τῆς Λαβίστας. Καὶ
εἰς τὴν ξηρὰ ἐβάρεσαν πολλὰ λαγούδια καὶ ἐχόρτασεν
ἐφέτος ὁ κόσμος κυνήγι φτεινὸ καὶ καλὸ· ὁ λαγὼς εἶχε
3 1/2—5 γροσάκια καὶ παχειὰ ξεροπούλια τῆς λι-
μνης ὁ γρόσια τὸ ζευγάρι· ὅσοι, πῆγαν εἰς μακρυνὰ
κυνήγια πέτυχαν καὶ ἀγριογούρουνα καὶ ἐλάφια
μάλιστα.

Ὁ χειμῶνας σχεδὸν πέρασε καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς
νὰ περάσωμεν καλὴν καὶ ἀνοιξὶ καὶ καλοκαίρι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

Ἡ καταστροφὴ ἐν τῇ λίμνῃ Γεννιτσῶν.—Ἡ ἀνακού-
φισις τῶν κατοίκων.—Ἡ δίκη τῶν 74 πατριωτῶν
τοῦ Πετρίβου.—Ὁ καπετὰν Γεωργιάκης καὶ ἡ
πατριωτικὴ ἀπολογία του.—Διατὶ ἔλαβε τὰ ὅπλα.
Εὐχάριστα ἐκ Καστορίας.—Καταστροφὴ κοιμιτα-
τῆδων.

Τὰ ἐν τῇ λίμνῃ τῶν Γεννιτσῶν (παρὰ τὴν
ἀρχαίαν Πέλλαν) λαβόντα χώραν κατὰ τὴν
17ην λήξαντος ἐγνωσθήσαν ἡδὴ ἀρκούντως.
Οἱ ἐν αὐτῇ εἰσελθόντες 28 Ἕλληνες πρὸς τὸν
σκοπὸν νὰ καθαρίσωσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ
ἐμφωλευνόντων κακούργων ὁπαδῶν τοῦ βουλγα-
ρικοῦ κοιμιτάτου ἐπέτυχον, διότι οὐ μόνον τὰς
πλείστας τῶν ἐπὶ πασσάλων ἰδρυμένων καλυ-
βῶν τῶν ἀλιέων τῶν ὡς χρησφύγετα τῶν κοιμι-
τατῆδων χρησιμευσουσῶν κατέστρεψαν, ἀλλὰ
καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἐμφωλευόντας κοιμιτατῆδες
ἐφόνευσαν. Οἱ φονευθέντες ἀνέρχονται εἰς 11
οἱ δὲ πληρωθέντες εἰς 15—18. Ἐννοεῖται ὅτι
ὅλοι οὗτοι δὲν ἦσαν κοιμιτατῆδες ἀλλὰ συνερ-
γοὶ αὐτῶν ἀποκρύπτοντες καὶ συμπράττοντες
μετ' αὐτῶν. Οὕτως ἀπηλλάγησαν οἱ κάτοικοι
τῶν περὶ χωρίων ὑπὸ τῆς Πελλαιᾶς ταύτης
ὕδρας. Ἐκ τῶν καλαμώνων τῆς λίμνης ταύ-
της ἐξεπέμποντο αἱ ἀπειλητικαὶ ἐπιστολαὶ τῶν

